

Βασιλική Κάργα

το βιβλίο που δεν ήθελε να διαβαστεί

Εικονογράφηση Νίκος Κουμαριάς

ΕΠΟΜΕΝΟ ΣΤΑΘΜΟΣ

Μια φορά κι έναν καιρό, υπήρχε μια βιβλιοθήκη μεγάλη και τρανή με μακρουλά τραπέζια ανάγνωσης και πανύψηλα ράφια. Τα ράφια της, εκτός από λογιών λογιών βιβλία, φιλοξενούσαν συχνά και περίτεχνους ιστούς από αράχνες αλλά και στρώματα αφράτης σκόνης. Σε όλα τα σημεία της βιβλιοθήκης υπήρχαν ταμπελίτσες, όπως «Κβαντομηχανική», «Μαγειρική», «Αστρολογία», «Ζωολογία» κ.λ.π. που πληροφορούσαν τον κόσμο για το περιεχόμενο των βιβλίων της. Κάπου εκεί, μέσα σε όλο αυτό το συνονθύλευμα γνώσης βρισκόταν κατακωνιασμένο και ένα βιβλίο που δεν είχε διαβαστεί ποτέ του, πράγμα που το είχε τιμή του και καμάρι του.

Κάθε μέρα που περνούσε,
ζούσε με την αγωνία μην τυχόν
και το διαλέξει κάποιος και το πάρει στο σπίτι του.
Το βιβλίο αυτό, το τυραννούσε, δυστυχώς,
μια έμμονη ιδέα.

Δεν ήθελε να διαβαστεί ποτέ του
από κανέναν άνθρωπο, ούτε μεγάλο, ούτε μικρό.

Δεν ήθελε καν να το αγγίζουν, ούτε να το μυρίζουν.

Στην πραγματικότητα,
δε γνώριζε ούτε τον τίτλο που ήταν γραμμένος
με χρυσά καλλιγραφικά γράμματα στο εξώφυλλό του.
Ούτε το περιεχόμενο των καλοδεμένων
και πεντακάθαρων σελίδων του.

Με λίγα λόγια, δε γνώριζε την ίδια του την ιστορία.

Κάθε μέρα προσπαθούσε
να κώνεται όσο πιο βαθιά μπορούσε στο ράφι,
για να περνάει απαρατήρητο από τα χέρια
που ψαχούλευαν από 'δώ κι από 'κει.
Οι μέρες που η βιβλιοθηκονόμος η κυρία Αμαλία,
ξεσκόνιζε με το μεγάλο πολύχρωμο φτερό,
ήταν οι χειρότερές του,
μιας και φοβόταν μήπως το ανακαλύψει
και το βάλει σε καμιά περιόπτη θέση
και κινδυνέψει να φύγει για μέρη μακρινά.

Από την άλλη μεριά,
κάθε φορά που εμφανιζόταν το πολύχρωμο φτερό,
στη βιβλιοθήκη γινόταν ένας μικρός χαμός.
Όλα τα υπόλοιπα βιβλία σπρώχνονταν,
ξεμάλλιαζαν τις σελίδες τους
και έπεφταν το ένα πάνω στο άλλο
για το ποιο θα πρωτοπρολάβει να ξεσκονιστεί.
Αυτό το απαλό και αέρινο χάδι
τα έκανε να χοροπηδούν από ευχαρίστηση
και να φωνάζουν:
«Κι άλλο, κι άλλο!».

Μερικά πάλι γαργαλιόνταν και ξεκαρδιασμένα στα γέλια
έλεγαν στο τσαχπίνικο φτερό:
«Μη καλέ, σταμάτα.
Μη, μη, μη σου λέω, δεν αντέχω άλλο,
θα σκάσω από τα γέλια!».

Το βιβλίο, όμως, που δεν ήθελε να διαβαστεί,
έσφιγγε τις σελίδες του, τις τύλιγε προς τα μέσα,
κρυβόταν πίσω από κάτι τεράστιους τόμους
εγκυκλοπαίδειας και περίμενε μέχρι
να τελειώσει όλη αυτή η κλαπαταγή!

Ο καιρός περνούσε και
το βιβλίο που δεν ήθελε να διαβαστεί,
συνέχιζε να μένει αδιάβαστο.
Τριγύρω του κόσμος πηγαίνοερχόταν,
βιβλία έρχονταν και παρέρχονταν
αλλά αυτό εκεί, στη θέση του.

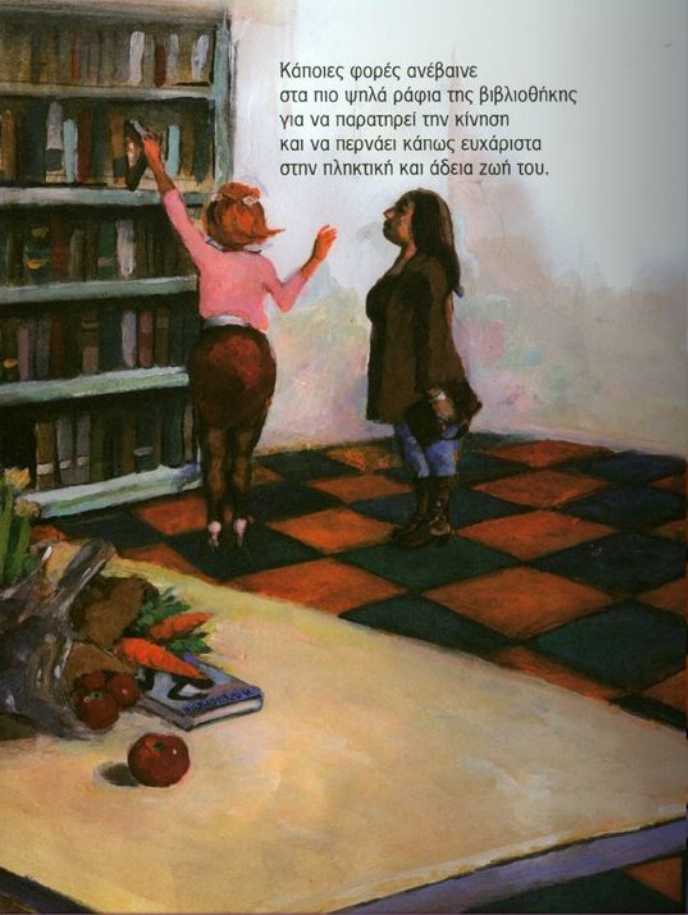

Πολλές φορές, μέσα στις ατελείωτες ώρες ακινησίας και απραξίας σκεφτόταν πώς θα ήταν άραγε αν έφευγε κι αυτό για λίγο από τη βιβλιοθήκη, να έβλεπε τι γινόταν στον κόσμο, βρε παιδί! Όμως, μόλις αντίκριζε κάποιο άλλο βιβλίο να επιστρέφει πίσω στο ράφι λίγο ταλαιπωρημένο, λίγο σκισμένο ή ακόμα και λίγο βρεγμένο, ανατρίχιαζε στην ιδέα πως μπορούσε να πάθει και αυτό το ίδιο και μονολογούσε: «Όχι! όχι! όχι σε μένα, όχι!».

Γιατί, ο πραγματικός του φόβος ήταν μήπως φθαρεί και χαλάσει. Ήθελε να μείνει για πάντα καινούργιο και καθαρό, νέο και ωραίο.

Κάποιες φορές ανέβαινε
στα πιο ψηλά ράφια της βιβλιοθήκης
για να παρατηρεί την κίνηση
και να περνάει κάπως ευχάριστα
στην ηλικιακή και άδεια ζωή του.

Όμως, τελικά, έπαιρνε μια τέτοια σύγχυση με όσα αντίκριζε,
που γυρνούσε πίσω στη γωνιά του μουρμουρίζοντας
για άλλη μια φορά: «Όχι!, όχι!, όχι! όχι σε μένα, όχι!».

Και αυτό, γιατί έβλεπε γυναίκες, που μόλις είχαν γυρίσει
από τη λαϊκή φορτωμένες σακούλες με ψάρια και ντομάτες,
με τουρσιά και αβγά, να βάζουν τα καπμένα τα βιβλιαράκια
μέσα στις ίδιες σακούλες μαζί με όλα αυτά τα επικίνδυνα υλικά!

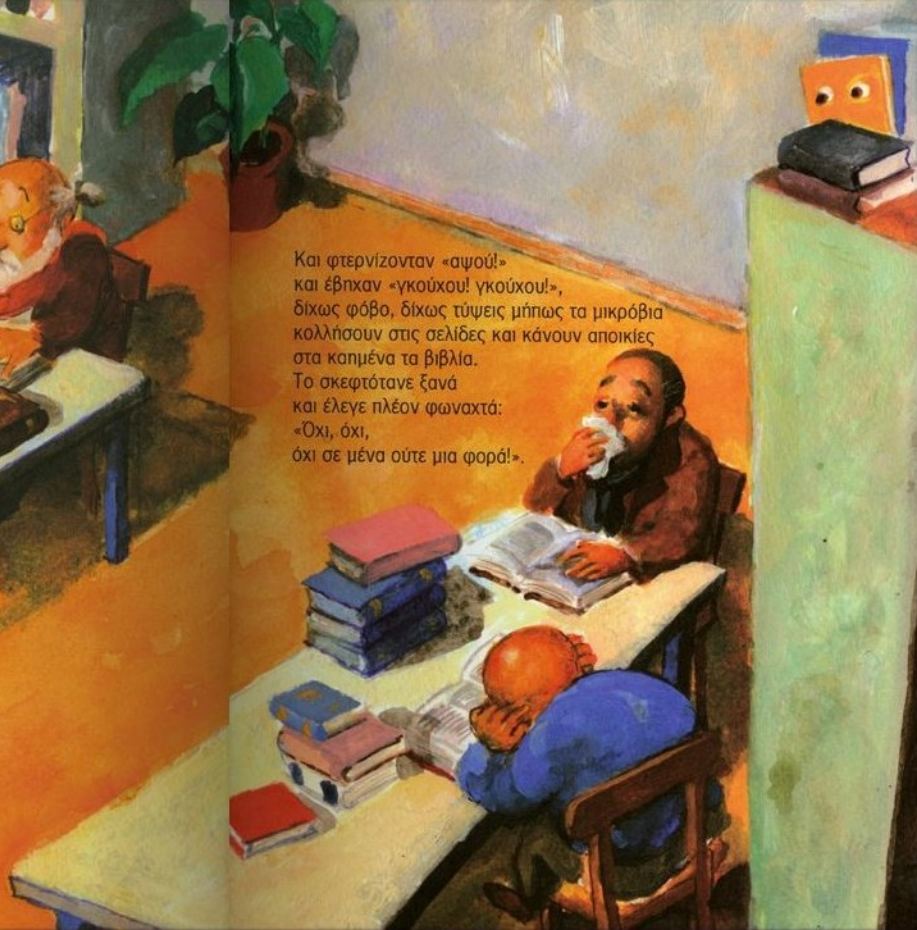
Έβλεπε παιδιά να κρατάνε παγωτά και μετά, με λερωμένα χέρια,
να πιάνουν ολοκαίνουργιες σελίδες από περιοδικά
χωρίς να σκέφτονται τους λεκέδες που θα αφήσουν.

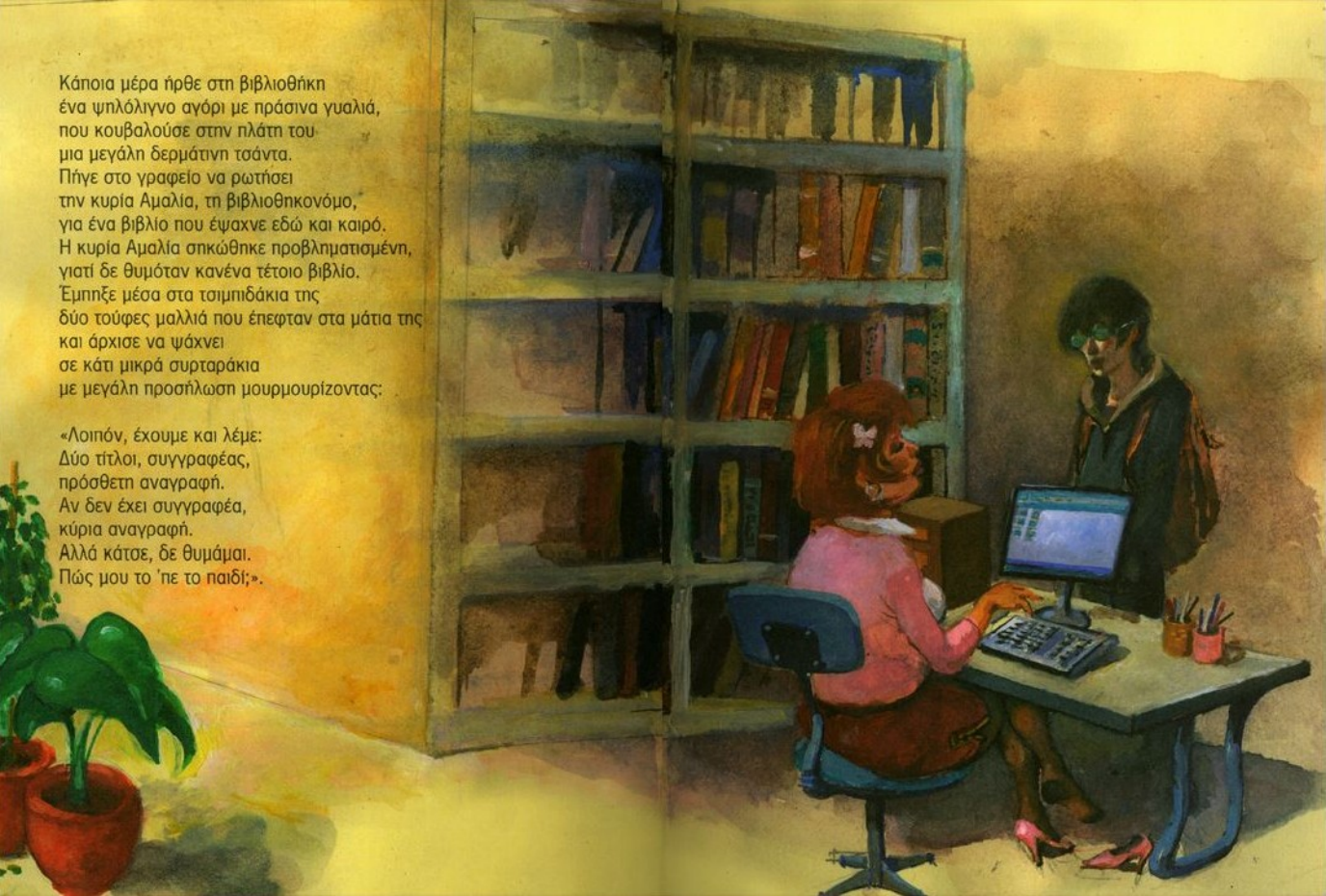
Έβλεπε επιστήμονες, γιατρούς και ιστορικούς
με άσπρες γενειάδες και χοντρά γυαλιά,
να ξεφυλλίζουν πελώρια βιβλία συναχωμένοι,
καθώς ήταν άρρωστοι βαριά.

Και φτερνίζονταν «αφού!»
και έβηχαν «γκούκου! γκούκου!»,
δίχως φόβο, δίχως τύψεις μήπως τα μικρόβια
κολλήσουν στις σελίδες και κάνουν αποικίες
στα καμμένα τα βιβλία.
Το σκεφτότανε ξανά
και έλεγε πλέον φωναχτά:
«Όχι, όχι,
όχι σε μένα ούτε μια φορά!».

Κάποια μέρα ήρθε στη βιβλιοθήκη
ένα ψηλόλιγνο αγόρι με πράσινα γυαλιά,
που κουβαλούσε στην πλάτη του
μια μεγάλη δερμάτινη τσάντα.
Πήγε στο γραφείο να ρωτήσει
την κυρία Αμαλία, τη βιβλιοθηκονόμο,
για ένα βιβλίο που έψαχνε εδώ και καιρό.
Η κυρία Αμαλία σπκώθηκε προβληματισμένη,
γιατί δε θυμόταν κανένα τέτοιο βιβλίο.
Έμπηξε μέσα στα τσιμπιδάκια της
δύο τούφες μαλλιά που έπεφταν στα μάτια της
και άρχισε να ψάχνει
σε κάτι μικρά συρταράκια
με μεγάλη προσήλωση μουρμουρίζοντας:

«Λοιπόν, έχουμε και λέμε:
Δύο τίτλοι, συγγραφέας,
πρόσθετη αναγραφή.
Αν δεν έχει συγγραφέα,
κύρια αναγραφή.
Αλλά κάτσε, δε θυμάμαι.
Πώς μου το 'πε το παιδί;».

Το βιβλίο που δεν ήθελε να διαβαστεί,
αφού πέρασε αρκετή ώρα, βαρέθηκε να την παρακολουθεί
και άρχισε να μετράει τα φτερινίσματα
ενός αλλεργικού στη σκόνη εκπαιδευτικού.
Όμως, έτσι όπως ήταν αφηρημένο, ένωσε ένα άγγιγμα,
όπως δεν το 'χε νιώσει ποτέ ξανά.
Φοβερό! Το έπιασε στα χέρια της η κυρία Αμαλία!

«Όχι, όχι, όχι!» φώναζε ξανά και ξανά
«όχι σε μένα, όχι!» σπαρταρώντας σαν το ψάρι.

Μάταια όμως,
γιατί το κρατούσε πια το παιδί με τα πράσινα γυαλιά.

Το βιβλίο έδωσε ένα σάλτο, γλίστρησε και,
για κακή του τύχη, έπεσε πάνω στα γόνατα
του εκπαιδευτικού, που από το σοκ
άρχισε να φταρνίζεται ασταμάτητα.
Πανικόβλητο ξαναπήδηξε,
έπεσε κάτω απ' το τραπέζι
και κρύφτηκε πίσω από μια γλάστρα δίπλα στα σκαλιά.

Η κυρία Αμαλία και το αγόρι με τα πράσινα γυαλιά
έψαξαν από 'δω, έψαξαν από 'κει,
δεν είδαν όμως πουθενά το βιβλίο.
Κι εκεί που πρέμπε το άμοιρο
και έβγαλε ένα βαθύ αναστεναγμό «ουουούφ!»,
το έπιασε το παιδί με τα πράσινα γυαλιά και φώναξε:

«το βρήκα! το βρήκα!», γεμάτο χαρά.

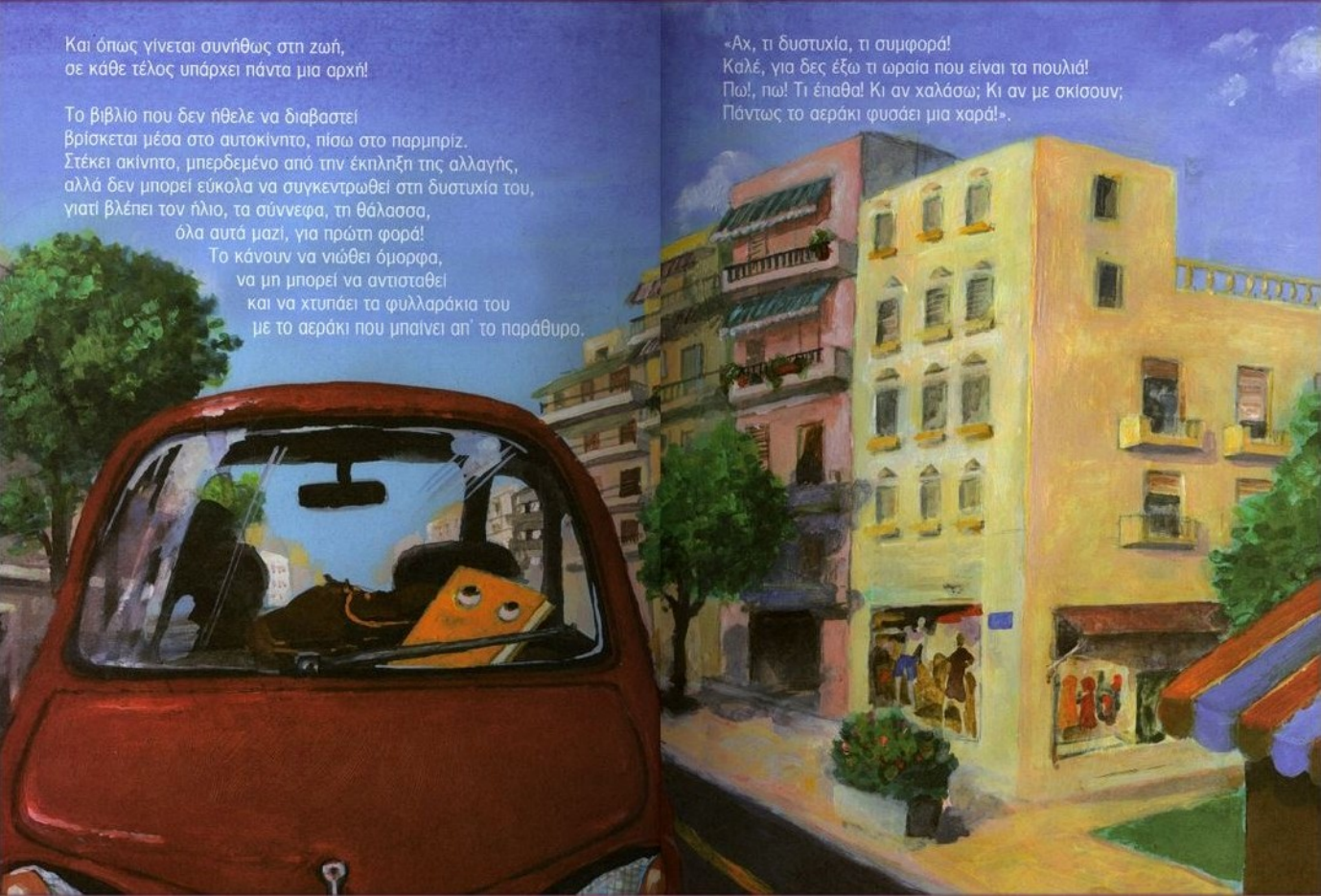

Και όπως γίνεται συνήθως στη ζωή,
σε κάθε τέλος υπάρχει πάντα μια αρχή!

Το βιβλίο που δεν ήθελε να διαβαστεί
βρίσκεται μέσα στο αυτοκίνητο, πίσω στο παρμπρίζ.
Στέκει ακίνητο, μπερδεμένο από την έκπληξη της αλλαγής,
αλλά δεν μπορεί εύκολα να συγκεντρωθεί στη δυστυχία του,
γιατί βλέπει τον ήλιο, τα σύννεφα, τη θάλασσα,
όλα αυτά μαζί, για πρώτη φορά!

Το κάνουν να νιώθει όμορφα,
να μη μπορεί να αντισταθεί
και να χτυπάει τα φυλλάράκια του
με το αεράκι που μπαινεί απ' το παράθυρο.

«Αχ, τι δυστυχία, τι συμφορά!
Καλέ, για δεσ έξω τι ωραία που είναι τα πουλιά!
Πω!, πω! Τι έπαθα! Κι αν χαλάσω; Κι αν με σκίσουν;
Πάντως το αεράκι φυσάει μια χαρά!».

Μετά από αρκετή ώρα το αυτοκίνητο
σταματάει μπροστά σ' ένα σπίτι
με μια πολύ όμορφη αυλή.
Ορτανσίες και μπιγκόνιες, θάμνοι,
αρωματικά φυτά στριμώχνονται μέσα
σε έναν ξύλινο φράχτη.
Ένα τραπεζάκι, μερικές πολυθρόνες,
ένα πράσινο παγκάκι και στη μέση
αφημένο πάνω σε ένα σκαμπό, το βιβλίο.

Τι να δει; Τι να μυρίσει; Τι να νιώσει;

Κάθεται εκεί στη μέση λιγωμένο
από μυρωδιές και χρώματα.

Όταν το αγόρι βγαίνει στην αυλή κρατώντας μία περίεργη
δερμάτινη θήκη, ούτε που το καταλαβαίνει.

Μα το αγόρι το πλησιάζει, το πιάνει στη στιγμή
και το ξαφνιάζει.

Με αργές κινήσεις περνάει το δάχτυλό του
από τα χρυσά γράμματα του τίτλου και το τaráζει.

Το βιβλίο που δεν ήθελε να διαβαστεί
νιώθει μαζί χαρά και λύπη, δεν ξέρει τι να σκεφτεί.

Το αγόρι βάζει το βιβλίο πάνω σε ένα αναλόγιο,
το ανοίγει, φοράει τα πράσινα γυαλιά του
και βγάζει από τη δερμάτινη θήκη ένα βιολί.

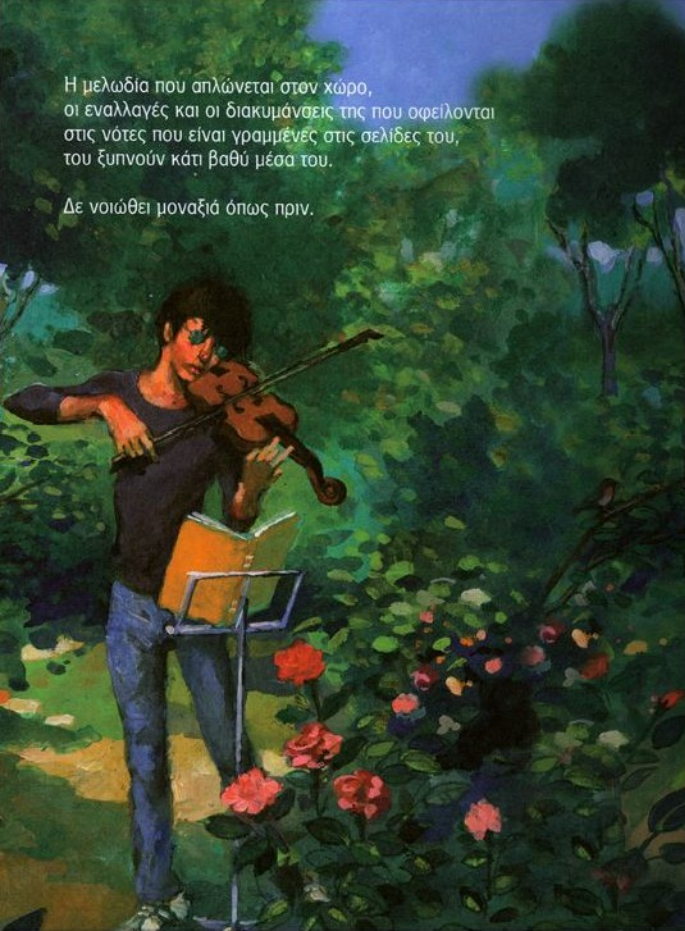
Η ψυχία της αυλής σπάει σε χίλια κομμάτια
από τον ήχο μιας εξαιρεσίας μουσικής.

Το βιβλίο που δεν ήθελε να διαβαστεί
κάθεται αποσβολωμένο πάνω στο αναλόγιο
και δεν μπορεί να πιστέψει
ότι ήταν πάντα ένα βιβλίο μουσική!

Η μελωδία που απλώνεται στον χώρο,
οι εναλλαγές και οι διακυμάνσεις της που οφείλονται
στις νότες που είναι γραμμένες στις σελίδες του,
του ξηπνούν κάτι βαθύ μέσα του.

Δε νοιώθει μοναξιά όπως πριν.

Ακούει την ίδια του τη μουσική
για πρώτη φορά και νιώθει
ότι ανακαλύπτει μιαν άλλη του πτυχή.
Κάτι που δεν μπορούσε να φανταστεί.
Μια καινούργια εκδοχή,
που δεν έχει ηλικία,
ούτε χρυσά γράμματα,
ούτε εξώφυλλο ή οπισθόφυλλο.

Νιώθει ελεύθερο
και συνεπαρμένο από την αποκάλυψη,
τόσο που ξεχνάει ακόμα
και το ότι είναι

ένα βιβλίο που δεν ήθελε να διαβαστεί.

Βλέπει τις σελίδες του
να ξεδιπλώνονται
και να μεταμορφώνονται
σε άσπρες μεγάλες πεταλούδες
και να χορεύουν με τις νότες
που παίζει το βιολί.

Νιώθει ότι ανήκει σε όλο το σύμπαν
και ότι θέλει όσο μπορεί να μοιραστεί.
Τώρα καταλαβαίνει ότι για να γίνει κάτι τόσο
μαγικό χρειάζονται πολλοί.
Και το βιβλίο και το αγόρι
και οι νότες και το βιολί
και όλοι αυτοί μαζί.

Κι όταν το αγόρι βγάζει τα πράσινα γυαλιά
και τεντώνει τα χέρια του από την κούραση,
το βιβλίο φωνάζει:
«Κι άλλο, κι άλλο παίξε λίγο ακόμη, σε παρακαλώ!
Και 'γω θα 'μαι για σένα πάντοτε ανοικτό.
Ακόμα κι αν τσαλακωθώ ή μουτζουρωθώ!».

Και το αγόρι, λες και το καταλαβαίνει,
χαμογελάει και ξεκινάει από την αρχή.

Μια μεγάλη βιβλιοθήκη
με πολλά βιβλία και πανύψηλα ράφια
είναι το τέλειο μέρος για να κρυφτεί ένα βιβλίο
που δεν θέλει να διαβαστεί.
Για ποιούς λόγους όμως έχει αυτήν την επιθυμία;
Τι είναι αυτό που θέλει να αποφύγει
με κάθε τρόπο και ποιός είναι αυτός
που τελικά θα το βοηθήσει
να ζήσει μία μεγάλη αποκάλυψη;

ΕΠΟΜΕΝΟ **ΣΤΑΘΜΟΣ**
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

www.epomenostathmos.gr

